

PETRA LOOD

KRISTIINA KASS

Petra lood

PILDID JOONISTANUD AUTOR

 TÄNAPÄEV

Toimetanud Piret Joalaid ja Marika Roomere
Kujundanud Villu Koskaru

Esmatrükk 2008

Käesolev trükk sisaldab kuut uut lugu ja uusi pilte

© Kristiina Kass ja Tänapäev, 2013
ISBN 978-9949-27-342-3

Trükitud Tallinna Raamatutrükikojas

Petrale ja teistele kullapaidele

Issiga kelgutamas

Talv on sellepärast tore aastaaeg, et siis sajab lund ja võib teha lumememmesid ja uisutada ja kelgutada.

„Kuule, tüdruk, pane nüüd õige riided selga ja lähme kelgutama,” ütles issi ühel päeval.

Kui issi ütleb, et lähme kelgutama, siis tasub kähku teha, sest issi ei ütle niimoodi mitte just tihti.

Emme vaatas, et ma saan selga soojad alusriided ja villase kombeka ja villased sokid ja sooja mütsi ja salli ja paksu jope ja vatipüksid ja veekindlad käpikud, et mul külm ei hakkaks.

Issi pani selga ainult teksad ja T-särgi ja jope ega pannud isegi mütsi pähe.

Ma ütlesin, et on ebaõiglane, et issi ei pea villast kombekat ega vatipükse kandma, aga issi naeris, et kui mina

täiskasvanuks saan, võin mina ka panna selga, mida ise tahan. Pealegi ei ole väljas isegi külmakraade.

Kelgumäel oli palju lapsi ja vähe täiskasvanuid. Peaaegu kõik lapsed sõitsid kelgu või suuskadega mäest alla ja ronisid siis kohe üles tagasi. Ja peaaegu kõik täiskasvanud seisis mäe otsas või mäe kõrval ja hüüdsid oma lastele: „Tubli-tubli, lase käia!”

Aga minu issi tahtis sellistest issidest ja emmedest parem olla, kes ainult hüüdsid oma lastele ja lehvitasid käsi ja lõdisesid ja vaatasid kõike pealt.

Minu issi ronis ise ka kelgule, kuigi sinna väga hästi kahte inimest ei mahugi. Mäe otsas lükkas issi kelgule suure hoo sisse ja karjus: „Laske lapsega läbi! Hoidke alt, kel elu kallis!”

Poole mäe peal lendas issi kelgult maha, aga selle peale ta ainult naeris.

„Oh neid vaesekesi, kes ainult seisavad ja lõdisevad seal,” ütles issi. „Nad ei tea, kui vahva on kelguga sõita!”

Me lasime issiga veel viis korda mäest alla ja iga kord kukkus issi kelgult maha. Viimane kord ta enam ei naernud, vaid ütles, et selleks korraks talle aitab kelgutamisest, sest ta püksid on täitsa läbimärjad.

„Kas sa siis kodus vetsus ei käinudki?” küsisin ma. Aga issi ütles, et ta ei olnud mitte püksi pissinud, vaid hoopis lumi oli need märjaks teinud.

„Sa oleksid pidanud ka villase kombeka ja paksud püksid jalga panema,” ütlesin mina ja issi arvas, et mul on kindlasti õigus.

Ma tahtsin veel üksi ka kelgutada ja ronisin jälle mäest üles ja sõitsin alla ja siis ronisin jälle üles ja sõitsin alla ja mul oli kohutavalt lõbus.

Aga vaene issi seisis märgades pükstes mäe kõrval ja lõdises täpselt nii nagu kõik teisedki issid ja emmed ja hüüdis mulle: „Väga vahva, lase aga käia!”

